

KOLOZSVÁR RÖVID TÖRTÉNETE

Jelenleg Kolozsvár Kolozs megye székhelye, Erdély gazdasági és szellemi fővárosa. Egy erős orvosi és egyetemi központ, a sokszínűség és a multikulturalizmus tere, ahol a múlt, a jelen és a jövő adja a hely identitását és jellegzetességét. A város 16. századi protokollumai szerint a kolozsvári polgár az aki „szereti a hazáját”, a „Köztársaság a város neve, melyért mi mindenünket, akár az életünket adjuk”.

A jelenlegi város helyén álló **Napoca Dacia Porolissensis** tartomány székhelye volt. Napoca városról szóló első írásos emlék két ezer évvel ezelőtről származik: **Claudius Ptolomaeus** (85-165) görög földrajztudós említette. A várost **Hadrianus császár** (117-138) idején municípiumi rangra emelték, az új neve **Municipium Aelium Hadrianum Napoca** lett. Ezután **Marcus Aurelius** idején, 180 körül kolónia lett a város.

Colonia Aurelia Napoca saját intézményekkel, helyi tanáccsal, bírói testülettel, népgyűléssel rendelkezett, bármely más, római birodalombeli városhoz hasonlóan. A következő írásos emlék 1173-ból származik, **Clus**-ként (latinul dombok közé zárt hely) említik. A város neve magyarul **Kolozsvár**, németül **Klausenburg**. A német név a szász telepesektől származik, akik Kolozsvár várában telepedtek le **V. István** magyar király idejében, amikor is a város lakossága megtizedelődött a tatárjárások miatt. Klausenburg egyike volt a hét erdélyi szász várnak (Siebenburgen) a középkorban. A város első román neve Clus vagy Klus. 1974-ben a város nevét **Cluj-Napocára** változtatták. A város kiváltságos földrajzi elhelyezkedése az Európa keleti, nyugati és déli része fele tartó főbb útvonalak mentén meghatározta etno-kulturális sokszínűségét és anyagi fejlődését.

Bár a rómaiak visszavonulása és a barbár népek támadásai miatt a város hanyatlásnak indult, a középkorban ismét virágzó település lett. A fellendülő civilizációs szint mellett a gazdasági, művészeti és kulturális javak olyan mértékben halmozódtak fel, hogy a várost a kincses város ragadványnévvel kezdték illetni: kevés város büszkélkedhet ezzel. 1405-ben szabad királyi város rangra emelték, így egy sor előjog illette: például bekeríthették a települést, a beköltözőknek polgárjogot adhattak, plébánosaikat maguk választhatták. Fontos volt a vásártartás joga és az árumegállító jog.

Az idők során a város egy másik, kolozsvári születésű király, **I. Mátyás** (közismert nevén: Mátyás király, 1443-1490) kiemelt figyelmét is élvezte. Az ő nevéhez fűződik a város néhány reprezentatív műemlék-épületének az építése, befejezése, vagy felújítása. Például 1480 környékén fejezték be a Szent Mihály templomot, a várost védő erődítmény kiegészítését a Szabók bástyájával 1475 környékén. Mátyás legfontosabb kezdeményezése a Farkas utcai ferences

(jelenleg református) templom építése. A munkálatok 1486-ban kezdődtek, a király nagylelkű adományából.

A középkori város első erődítményének, az Óvárnak a felépítése az 1241-es tatárjárás után kezdődött, amikor **Zsigmond király** elrendelte a település megerősítését. A szabálytalan téglalap alaprajzú kővár körülbelül 7 hektárnyi területet ölelt fel, melynek központja a jelenlegi Muzeului/Múzeum (Karolina) tér volt. Az Új vár jóval nagyobb alapterületű mintegy 45 hektáros volt. A 15. században 18 bástyáról és négy toronyról szólnak a feljegyzések. A felvilágosodás egyik szerzője, **Giovanandrea Gromo** nagy, gazdag kereskedővárosként írta le, jól felépített, régi, erős falakkal és számos toronnyal.

1713 és 1716 között a Fellegvár dombon az osztrákok egy Vauban-rendszerű csillagvárat építettek. Az erődítményben végezték ki 1849-ben a magyar hatóságok **Stephan Ludwig Roth** szász evangélikus lelkészt az 1848-as forradalomban való részvétele miatt. A műemlékként nyilvántartott Fellegvárról szép kilátás nyílik a városra.

Jelenleg Kolozsvár Kolozs megye székhelye, Erdély gazdasági és szellemi fővárosa. Egy erős orvosi és egyetemi központ, a sokszínűség és a multikulturalizmus tere, ahol a múlt, a jelen és a jövő adja a hely identitását és jellegzetességét. A város 16. századi protokollumai szerint a kolozsvári polgár az aki „szereti a hazáját”, a „Köztársaság a város neve, melyért mi mindenünket, akár az életünket adjuk”.

Kolozsvár, a kincses város tehát köztársaság volt, lakosainak hazája, ahol a városigazgatás, az adók méltányos elosztása, a belső rend és a városfejlesztés legtöbbször fontosabb volt mint az európai események vagy a fejedelmek politikája.

Kolozsvár, a kincses város tehát köztársaság volt, lakosainak hazája, ahol a városigazgatás, az adók méltányos elosztása, a belső rend és a városfejlesztés legtöbbször fontosabb volt mint az európai események vagy a fejedelmek politikája. A város sosem volt egyetlen etnikum, vallási felekezet vagy társadalmi kategória lakhelye. Bár más-más nyelvet beszéltek, a kolozsváriak mindig együtt tudtak élni, el tudták fogadni egymás értékeit. Így a kincses város legnagyobb értéke épp az együttélés művészete.

Forrás:

<http://www.visitclujnapoca.ro/hu/despre-cluj/istoria-cluj-ului/>